

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 633. Honorii Pap. Annus 8. Heraclii Imp. Annus 24.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

lio & propagatione fidei in Vasconia aucto. Sic autem pfectualle Regem vique ad fuit regni octauum annum, quos loco dicitur ostendit.

III.

Ap. Sm. die 6. Febr.

S. AMAND. PRÆDICATIONIBUS.

Sed proficquamur noui Apostoli prædicantis Deivbum & ad fidem Gentiles conuertentis veltigia. Resquidem ab eo Gelas Baudemundus eiusdem fœculi auctor conscripsit: qui vbi sanctissimi viri ad limina Apostolorum iteratam recensuit peregrinationem, hæc cõdecius Apostolica functione in ministerio vebit recenser: Per idem autem tempus, cum loca vel dicecesis ob antiquarum solitudinem viri Domini circumiret Amanandus, audiuit Pagani esse quendam iuxta flumina Scaldii flum, cui vocabulum est Ganilanon: cuius loci habitatores antiqua diaboli ver sita vsque ad circumquaque lagues yebemeter irruerit, vt incola terre illius, relicto Deo, arbore & ligna pro Deo colerent, atque vana idola adorarent. Propter ferocitatem enim gentis illius vel ob terram infamitatem, omnes sacerdotes à prædicatione loci illius se subtraxerant, & seruo addebant in eodem loco verbum annuntiare Domini. Quo audito & vir sanctus magis eorum miseratus erron, quam de via se periculo pertimescens, Aicharium Episcopum, qui tunc Noviomensis vrbis cathedra præsedebat sacerdotali adijt, eumque humiliter postulauit, vt ad Regem Dagobertum quantocumque pergeret, epistolasque illius iussu acciperet, vt si quis se non sponte per baptismum lanarum regnerare voluisset, coactum à Rege, sacro ablueretur baptisinate. Ita visum sancto, non vt ea vteretur potestate, qua nunquam eî vsus, sed ne manuum regio diplomate Anstictem accola penitus auertari & ab illicite possent. Sed pe. pte.

IV.

S. AMAND. LABORIS IN PRÆDICATIONE TIBEL.

16. Iam. 13.

Quod ita saluum est: Percepta namque à Rege potest. & benedictione à Pontifice, illic vir Domini Amanandus perrexit intrepidus. Vix autem qui dique narrare sufficere, quatenus viderem pro Christi nomine perpassus sit iniurias, & quam frequenter ab incolis loci illius casus sit, nec non à mulieribus & à rusticis non absque iniuria sit rapalus, verum etiam & in flumen sepe precipitatus. Que omnia vir sanctus pro subilo depolans, verbum Domini non desisti prædicare, memorans illam sancti Evangelij sententiam, quæ ait: b. Maiorem charitatem nemo habet, quam vi animam suam ponat quis pro amicis suis. Comites autem illius, qui cum fuerant germenis charitate secuti, ob inuidiam & sterilitatem loci ad propria remeantes, eum viderem saluum reliquerunt. Ipse vero in prædicatione permansens officio, alimentum propriis quærebant manibus. Sane capino cinnameros rediens sacro baptisinate emulda, & vt in bono opere ibi persequerent, fideliter hortabatur. Quodnam autem inter hæc insignem miraculum intercesse, cuius causa maxima ex Gentilitate facta est ad fidem Christianam accessio, auctor ita mox subdit:

V.

17. Iam. 14.

Illud etiam huic sbedula aduertendum putamus, quod viro venerabili prædicto nomine Bono narrante didicimus, qui testatur se præsentem fuisse, quando hæc egisset. Aiebat namque, quod Comes quidam ex genere Francorum, cognomine Dotro, congregata non minima multitudine Francorum in vrbe Tornaco (vt erat at illa innotuitum) ad dirimendum irruerit actiuone. Tum subito à hâcoribus presertim atam est ante eum quidam reus, quem omnia turba acclamabat dignum esse morti. Erat vero idem sur plagi tam crudeliter affectus, yebemeterque casus, & toto corpore non nisi semiviuum. Cumque præfatus Dotro decernisset, vt cum patibulo deberet affigere: vir Domini Amanandus adueniens, aduoca præce postulare cepit, vt ei vitam concedere dignaretur. Sed vt erat sciam atque omni bellina crudeliter, nihil apud eum Amanandus obtinere potuit. Tandemque à ministris, vel apparitoribus idem sur affixus patibulo est, atq; extremum exhalauit spiritum. Dotro igitur domum reuertens, papulis conspiciam catrua.

VI.

18. Iam. 15.

Sancus vero vir Domini Amanandus citius ad patibulum incurrit, honoris quoque tam mortuum inuenit, depositumque de ligno ad cubiculum, in quo familiariter erare consueuerat, deferri fecit: fratribusque e cellula egressis, ipse per membra defuncti orationibus tantum diu incubauit, iachymus ad Dominum permissi precibus, deus iubente Deo, anima in corpus redijt, atque cum viro Deo loqui cepit. Adueniente itaque matutinali tempore convocatis fratribus, aquam iugis affertit. Suspicantibus autem illis, quod corpus ad sepeliendum sicut mos est, vellet abluere, subito cellulam ingressi, viderent eundem hominem, quem mortuum reliquerant, sanum cum viro Dei sedentem, atque uoluntatem colloquentem, mirarique vebementer ceperant, quod vnum viderent, quem paulo ante mortuum reliquerant. Tunc igitur sanctus vir Domini Amanandus assidentes eos:

Et vebementissime obtestari cepit, ne concinam profitem hoc, quod per eum Dominus operari dignatus est, afferere non sicut esse ascribendum virtuti, sed misericordie dicit Dominus, qui in se ipso vniuersis vniuersis dignatur adesse. Latet itaque omni corpore & carnis, carnem carnis restituit. Ita vt de plaga quas ante perrederat, in eum corpore nullum indicium appereret. Sicque eum ad propriam reuerentem domum parentibus restituit incolentem.

Hoc vbi mirandum longe lateque divulgatum est, Ratio multa regionis illius cursu ceteri ad eum incurrerunt, & vt eo faceret Christianos, humiliter postulabant: Tanta enim que ante ad eum confluuerant, proprio desfructu in manibus, ad vnum Dei amorem vniuersimiter perconuertit. Nam vbi fama desfructu, vbi Dominus mandauit tam ex misericordia Regis, quæ ex collatione vniuersorum viciorum, religiosorumque sanimarum statim mansueti et Ecclesiam conseruabat: verumque facti patibulo populorum religione, omnium corda mandatis cõsolubilibus illuminabat. Cum tunc per factum videret prædicatione sua quosdam ad Deum conuersi, et hoc manum assuebat desfructu quatenus ab eis conuenerent, iudex de iug, quod Sclani nimio errore decipit, à diaboli latente tentore oppressi, illeque martyri palmam se affigere posse confidens, in festo Danabio, eadem circumuenit loca libera vrbem innotuit Christiani Gentibus prædicabat. Patis vero ex eis in Christi reuerentiam, idem etiam sibi non satis accersere fructum, & martyrium, quod semper querebat, nondum se adepturam, ad propria iterum reversus est oues, cuiusque gressus carum, ad castella regni prædicandis perduxit. hæc Amanandus vique ad tempus, quo reuocatus est à Dagoberto. Quomodo autem idem princeps fidei poenitens in gratiam receperit virum sanctum, suo loco di Churifimus. Sed hæc tenus de rebus Gallicis & de confessione facta Ecclesie ex Gentibus per eundem S. Amanandam Apostolicum vium.

IESV CHRISTI ANNVS 633. HONORII PAP. HERACLII IMP. ANNVS 8.

CHRISTI Redemptoris annus sexcentis trigimus tertius, Indictione sexta, tum Romano Imperio, tum Ecclesie Catholice fundamentis exstitit: quo tunc decessit primus Mahometis successos Eubabeter, sine Abubachar, Haumatus in locum eius successit, illius Arabiam versus ducens exercitum, Boicensem ciuitatem vi cepit: aliusque locis potitus est; occurrit tempore illi Theodorum fratrem Imperatoris cum exercitu vici ad eo vti desperationem coniectos Imperator dependens animum, Syriam derelinquens, in locum verum leuare cepit Constantinopolim. Hæc autem summum collecta, ita descripta narratur: c. Mariani stobachar, cum inuasi, ut est, Imperii nomen fuisse annos duo & semis. Sicque Haumatus. Ille Bosram aliasque vrbes cepit, & vsque Galatiam progressus est. Cum hoc prælo commisso Theodorus Hierosolymam ad Imperatorem Edesatum agerent venit, tempore quo Babanen * eius loco presedit. Theodorum perre Saccallorum exercitu Romano alueris Arabes inuasi. Et cum Edesatum respiceret, occurrit Amirus cum multitudine Sarrauorum, ubi exortu ad Bardansium flumen. Itaque Heraclius, vrbem desperata, Syriam deserit, sublatissque Hierosolymis vrbem aduoluit legum Constantinopolim abijt. Babanen vero à Dionysio Eusebiam ducere vult: fuitque & Theodorum Saccallorum inu conuictis quædamque innotuit. Quomodo autem Romani ab eis sepe vici facte, decimus annis sequentibus: Causa vero apertioris Hierosolymæ Crucis ligni Hierosolyma, illa intercessit videret potissima, quod haud fallus coniecto extitit Imperator, Arabes dominaturos locis illis atque aliis. Hæc lumina ad cladem Romani Imperii spectabat.

Quod autem cultu & veneratione sanctissimum Crucis lignum Hierosolyma Constantinopolim translatum habitum sit, audi Bedam in libello de locis sanctis, cum agit de Constantinopolitana ciuitate & interius dicitur. Hæc

... videlicet S. Sophia, in Aquilari in parte grande & ...

... quod vero pertinet ad mala, quibus Catholica Ecclesia ...

... Dicitur Christus vero Deo nostro omnibus persolvens omnesque ...

Catholica Dei Ecclesia, interminabilis nobiscum Dei mysteria percipiant, ad hoc adducti, praeante profecto beneplacito omnipotentis Dei consilio, per collatam militi doctrinam tam a patris & inuicissimum nostri domini, quamque a Deo inspirata a domini mei sanctitate, ut per hoc stabiliretur secundum quod scriptum est: In frequentationibus diebus usque ad cornu altaris.

Opus enim hoc Deo honorabilium vestrorum est, qui omnibus dicitur scripturis decorantur & desuper perficimus. hincque ad Sergium Cyrum ex Synodo Alexandina, in qua quidem non ita vna operatio, siue vna voluntas in Christo predicata est, ut statim in ipsum veluti haereticum declamari potuisset: nam qui de his tunc confectus est canon septimus, ita se habet: Si quis vnum Deum in nostrum Iesum Christum in duabus considerari dicens naturis, non eundem vnum de Trinitate confiteatur, sempiternae qualem ex Patre genitum Deum Verbum, non solum autem saeculi temporis in eadem incarnatione atque genitum ex sanctissima & interminata domina nostra Dei genitrice semperque virgine Maria, sed alteram hanc noscitur & alteram, & non vnum eundemque secundum sapientissimum Cyrillum in Deitate perfectum & in humanitate eundem perfectum, hoc quoque solo in duabus contemplandum naturis eundem passum & non passum secundum aliud & aliud, sicut idem sanctus Cyrillus ait: & patientem quidem humanitas carne secundum quod homo est, permanentem vero impassibilem ut Deum in passionibus proprie carnis, eundemque vnum Christum & filium operantem Deo decubita & humana vna Deiviri operatione, secundum S. Dionysium, sola contemplatione discernens ea, ex quibus vnum facta est. Hac intellexit consulerans, inconuertibilis & inconsufa post eorum naturalem & secundum subsistentiam vnitatem inuenient, in his, qua indistincta atque inseparabiliter vnum eundemque Christum & filium recognoscens, in illa quod duo ad inuicem inconfuse conuenientia considerat intellexit casitatem eorum contemplationem, & non phantasmam mendaciam, atque in manibus mentis sequentis, nullatenus vero disinguit, quasi perempta iam illa, qua in duo est, scilicet propter ineffabilem & inconfusam & inextinguibilem vnitatem, dicens secundum sanctum Athanasium: Simul enim caro, simul Dei Verbi caro, simul caro animata rationalis, simul Dei Verbi caro animata rationalis sed ad distinctioem per partes huiusmodi assumit vocem: anathema sit.

Hinc autem capiti aduersatum esse Sophronium Episcopum Hierosolymorum, egisseque apud Sergium, ut huiusmodi tolleretur doctrina, ex aliis decretis Synodalibus, testatur Sexta Synodus Aethiopiae decimatercia. Sed ex eisdem ea Sophronii de his epistola ad Sergium: errat tunc illa, quam ubi creatus est Episcopus, ex Synodo emittens professionem fidei scripsit hoc item anno ad eundem Constantinopolitanum Episcopum. Caeterum qui rem bona fide agi putarunt, hoc ipso exordio emergentis haereticis Monothelitarum, utcumque toleranda haec existimantur ea ex parte, quae vnam operationem referre ipsi videntur ad vnam personam operantem: nam falsas proprietates duarum naturarum in Christo eodem esse voluisse, ipsi professi sunt, ut qui interfuerunt Sextae Synodo declarant: cum duas naturas asseruerunt in Christo vnitatem (ut Catholici docent) inconfuse & indistincte, inconuertibiliter & immutabiliter: quibus asseritis, haud dolose hac agi putarunt: nam & Sophronius in dicta, quae reperitur epistola Synodali ad Honorium sine Sergium, atque & ipse secundum vnam personam in

VI.

VII.

VIII.

Christo, vnum dicendum esse operantem putavit, cum non duo sint Christi, sed vnus, sed & vocem Dei in illius operationis æque ipse identem profertur, hæc inquam tolerata sunt, donec latere in herbis anguem Catholici intellexerunt, tunc enim sibi cantius agendum esse fecerunt, vt patet ex his, que dicuntur ex Maximo.

IX.
SOPHRON.
ADVERSA-
TYR CYRO
ALEXINDE.

Istæ igitur Cyro Alexandria conanti de vna voluntate & operatione, aduersatus est primum Symon pete idem Sophronius, vt pote probe sciens hæreticos ea moltitudine destructionem Catholice veritatis, quantumlibet aliquam pietatis speciem præferrent, cum non lacerent ipsam coram doli atque fallacie pacinurocloro rectæ. Scripsit enim (vt dictum est) ad Sergium, vt illud de vnica operatione capitulum Synodi Alexandrinæ deleteretur: immo & Constantinopolim ea de causa ad eundem Sergium profectus est, vt Sergius ipse restaretur in epistola ad Honorium Papam. Sed & aliter iam ad Sergium ipsum addidit litteras idem Sophronius, vbi hoc item anno defuncto Modesto sancto Patriarcha Hierosolymitano, ipse subrogatus est in eius locum. Hæc quidem constant ex epistola hoc anno ab ipso scripta, quam hic tibi modo ex parte saltem reddidimus, non quidem ex ea, que Latine reddita habetur in Sexta Synodo, vitio imperiti translatoris oblitæ solæcismis & barbaris oblectur reddita, sed ex versione doctissimi Turtiani.

SOPHRON.
EPISC. NIE-
ROLYTAN.

De qua etiam illud monendum putamus, eandem epistolam, que in Actis Sextæ Synodi habetur ad Sergium data, reperiri in Greco codice ad Honorium Papam inscriptam, & ita etiam sæpe citatâ. Vt plane in eam sententiam libentius iterim, encyclicam eam fuisse ab ipso Sophronio scriptam veluti fidei suæ confessionem, vbi hoc anno creatus est Hierosolymorum Episcopus, missamque ab eo ex more tum Romam ad Honorium Papam, tum vero ad Sergium Constantinopolitanum Episcopum, vt huiusmodi, que in Actis Sextæ Synodi reperitur, inscriptio præferretur.

X.

Domino in omnibus sanctissime & beato fratri comministro Sergio Archiepiscopo & Patriarchæ Constantinopolitæ, Sophronio seruis inuitis sancti Christi Dei nostri vnitatis.

XI.

Quam mihi nunc beatissime Papa optulisti illi requies & tranquillitas, & multo quam prius optulisti, ex quo à quiete à curâ valua in turbam negotiorum veni, & terrenis quibusdam studiis allor. hæc ipse quidem, quod ex silentio monastico ad Episcopatum adductus est. Sed pergit: Quam mihi dulcis est nunc exieris, aciem non paulo quam antea dulcor, ex quo ab sterore & terra, & multa ac maiori quam dici possit humilitate ad sedem Pontificiam ascendit, & magnam præcellam video, & cum præcella coniunctum periculum.

XII.

Non enim quæ iunctissima sunt, ante experientiam eorum, qua tristia sunt, ita iuncta esse perhibentur. Sicut post experientiam & incertum suum eorum, que sunt aspera & aduersa, sania esse perueniunt. Sic valentia valde iuncta est in, qui post valetudinem egrotant. Sic tranquillitas in, qui post tranquillitatem tempestate iactati sunt, lætissima est. Sic diuitia in, qui post diuitias egentes fuerunt, gratiora sunt. Omnia denique ad hunc modum se habere videmus: esse quidem & manere in naturali & substantiali qualitate, qualis ante periculationem contrariarum esse videbantur, post cognitionem vero contrariarum accommodata, & ita, que ea sufficerent, maiori estimatione, immo optabiliora & suauiora. hæc ipse pluribus dum reuocat in memoriam eterni silentium & cellæ quietem. Quibus & de sua electione ita subnectit.

XIII.

Cum hæc igitur se sunt, & adhuc acerbiora, & mihi miserissimo necessitas ingens ac vi à clericis & reuerentibus monachis & fidelibus Lucis vniuersi sancte civitatis Christi Dei nostri, manu & violentia me cogentibus, nescio quibus iudicium imposita sit, que vos sanctissimos & horro, vt non solum patris & casti apud Deum precibus mihi, vni in mari agentis, & in periculis versantis, apem seratis & patris animo labentem confortetis, sed & doctrinis diuinis ad res agenda instituat, tum vt parentes, & genitores, tum vt fratres & consanguinea.

XIV.

Conclatæ igitur vos mihi paternæ & fraternæ, que iure præstulo. Ego etiam vestras sequar institutiones, & vestram mecum commu-

tionem laborator, qua fidelium sententia collat, seu rebus sententia copulata, & libertas eos, quam Deus sententia, committit quorum fanaticus vni, triplex ex his fidei veritatis factus, que dissoluti potest, neque rumpi, neque sparationem pati, quæ potest vere insolubilis est, in vnamparationem eos, qui hoc sensu communi sunt copulati.

Quia vero Apostolica & prisca in omnibus cunctis etiam Testibus traditis viget, vt qui Episcopi sunt, ad omnes accesserunt. Episcopi referant quo modo sentiant, & quam fidem teneant: quam quoniam traditionem sapientissimus Paulus valde canit ei tradidit, ut in eorum carcerem. Vnum enim esset eorum casus animæ. Episcopi autem acciperet fides. Ille diuinus, qui Dicit vocat amant, & quoniam ipsum habuit pro sibila ad descendam, & paradisi spiritus sine ante tempus, & verborum, que alio hominum de quo non habet, auditur facti, metuebatur & tremebatur, & sunt ipse in iherosolima, ne cum alio saluari prædicatione Christum prædicasset, & periret, efficeretur.

Vnde Hierosolymam c. ascendit caelestis de capulo Christi, & in unis eius discipulis antecessoribus suis se submisit, & dixit in eum: anglicam, que antea prædicabatur, in, qui alio antecessoribus videtur, præfecit, cum eis sua dogmata communiticant, quod tunc maxime ad discipulos, usque omnibus, qui in posterum doctrinam eius audirent, essent, ac omnibus factis episcopi forma salutis, qui in posterum insisteret voluissent.

His igitur consuetudinem etiam non seruanti, a legem etiam arbutati id omne, quod ab antiquis decem factum est, præsertim apostolice cenatur roboratum scribitur: quo modo de fide sententia, & vobis sapientia diuina præditis ad proclandam matrem, & terminos æternos, quos patres & maiores vestri prædicant, transgredere videtur.

Vobis, inquam, mittimus, qui non solum dogmata verba ad adulteris discernere scitis, sed que desunt, propter periculum in Christo charitatem, perficite & supplere potestis. Accedent igitur ad eandem illa, que a principio in Ecclesia sancta Catholica celebrata, & nunc in diuina, & a teneris vnguiculis accipi, & in diuina predicare audiat, & c. Credo igitur, & c. habentibus in integram per fideamque atque omni ex parte elucidatam & copiosam fidei Catholice professionem cum nominum facta damnatione omnium hie eucharistiam, qui ad hunc diem extitissent, inter quos duo Sergij nouissime nominantur, quorum alter Armenus, Syrus alter ponticus, qui adhuc iustestes esset. Ad post eorum autem post prolixam fati fidei professionem concepitam, inscriptam, ad quem scribitur Honorium, siue Sergium appellat.

Vnde paternam sanctitatem vestram in quo, vt non neciter a me abscipio iure Synodice accepta paterni oculo afficit, & hetero affectu contempletur. Et si quid aut per ignem autem in meum est, aut per oblationem prætermissum, aut propter signationem non animaduersum, aut propter beatitatem non expressum, & non quoniam commemoratum, aut propter linguam corruptam rationem, aut propter tarditatem lingue & exilitatem vocis, aut propter inuoluntatem sermonis aggressi vobis non libentibus seruo iussu, & vobis in rego accessibus implet, & verbi ac correctissimi ex parte plenitudine prodentibus corrigat, & vobis præbeat amantissimum, fraterno studio statum & paternis proposito irrogam ut quæ locum est, semper imperficiam apparat, & ne quid ingratis est, & sepe numero per ignem autem excidit, infirmum seruo peruenit, & per totam vitam egrotum. Quod quidem cum a vobis ante & legitime factum fuerit, me quidem in hoc placet, & mihi in debito, vestra vero inferioribus & amori istiusmodi non trahit, id est, in erga fratrem & filium charitati.

Ego vero sic a vobis datatus, & mox, quod despectat complexa, tunc ex inualitudine per medicinam liberatum, atque ex claudis tunc correctum, valetudineque & diuina amicitia, quam magis per am me vobis debere existimabo, que quædam gaudent, lætationem, & vobis præteritum summam cepisse medicabor. Sed hoc sicut Deus vobis inuenerim, & ipse qualem valetudinem lætatis capis, & caritatem benignitatem decerpo. Non enim & vos si seruo in corda mei ad vobis cognoscatur, & multam annua mea ad diligentiorem præsentationem oculi anime contempletur. Igitur pluribus verbis hoc per se, perfluum. Scio enim, quod hoc omnia rei, quam in vobis præterit, præstabitur facti fraternæ charitatis incepti, & desiderii patris inflammati.

EPISTOLA
SOPHRON-
II EPISC-
NIEROSO-
LYTAN.

XV.

XVI.

XVII.

XVIII.

XIX.

XX.

XXI.

XXII.

XXIII.

XXIV.

XXV.

XXVI.

XXVII.

XXVIII.

XXIX.

XXX.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

CHRISTI
635.

Et quod in operibus de consensu inquisitione perferatur, sed per-
mittitur in activa Patrum doctrina, quam omnes conuenienter
accipiunt de hismodi inquisitione, & consensu inueniuntur filium
Dei, qui vocatur Deus simul & homo est, tandem operari diuina
& humana, & ex eo collogitur incarnatum Deo verbo, sicut quod
narratur in sancto efflati, in scripturis atque in indistincto conueni-
entibus & humanam operantem procedere.

XXIII. His igitur omnibus à principio ita progenitis, & rationabile fi-
deliter & iustitiam indicantibus de his qui partem in memorata sunt
conuenienter dare vestra fraternitas atque in omni beatitudine per-
cipiant, quia à nobis directa sunt: & adhibentur vos sacra-
mentis, sed amica loquere, & Deo placitam ac plenam in chari-
tate, qua in vobis est, nunc quoque sequente, si quid amplius mi-
nisterio inueniatis, hoc per datam vobis ad Deo gratiam adimplere, at-
que per sanctam synodum vestram vna cum vestra operabili sollicitudine,
quae per hoc vobis fuerit placita, significare, in actus Ser-
uati Constantino-politani Episcopi epistola recitata postea
in Sexta Synodo. Quae quidem ab Honorio Romano
Pontifice hanc potuerunt veluti haereticam recitari: si qui-
dem quod primum omnium considerandum est) nihil
habere videretur aduersarium sacrosancto Chalcedo-
nensi Concilio, in quo de duabus in Christo naturis est
tenens Eucherius de articulo pronuntiatum eque Se-
rgius habet eandem de his in Christo naturis inditise
de in consensu conuenientis Orthodoxam doctrinam, si mal-
e non solum profertur, sed & defensionem episto-
lae S. Leonis atque ad bonum pacis de vtriusque esse rati-
onem sententia conuentionem sine ab asserentibus
dicitur operantibus sine & negantibus.

XXIV. Verum istud quid perperam dictum in illis esset, hanc
tenent hereticis omnino esse auctor conuenio potetur,
nam ad calcem eundem epistola ad Honorium scripta
eius subiecte censuratur, cum si quid minus vel
amplius ipse Pontifex Romanus in Epistola esse cognouit,
vnde dicitur: per iter, vel dimoueat, regat licet haec
dixit ab eo profertentur, ne degeretur haereticus.
Censuratur quidem & maxime opere est adueniens adum
relegit in calcedonensi Synodo ipsam, est postea fuerit
haereticus & condemnatus, presentem tamen tem-
pore non tantum Orthodoxorum credendum fuisse ab O-
ccidentalibus & Orientalibus, sed etiam magne quidem
estimationis Episcoporum habitum, quod facile cognos-
cere dicit epistola à Sophronio Episcopo Hierosolymitano
hoc ipso anno ad Honorium & ad ipsum Ser-
gium, ut habet Sexta Synodus) scripta, in qua praeter
multa in laudem eius dicta, in fine praecipit ve-
hementer episcopi: ut non miseris, si ad eum referibat
Honorium, tanquam ad Catholicum hominem ac valde
pium.

XXV. Sed tam quae ad ipsum Sergium idem Honorius Papa
recepit, videmus. Extant ipsa eius litterae in eadem
Synodo recitatae: ex quibus cum condemnatus
deceperat Honorium, hic in limine magne contro-
uersitate peruenimus velim lector, eo quod per lubrica
deceperat, quasi descendit non posse videtur Hono-
rium, nisi qui enim demissis dicuntur Patres Sexta Syno-
di coadunentur, Verum non sic fieri, sed ve iustitiam
semper fuerit bene consultum, erit, ve & videas quam a-
gentissima haec Honorium iam ab ea calumnia vindictam,
mergetur in omnibus, semperque Orthodoxorum
ortum, & Patres, impolitura detecta, reddi ab omni sit-
tatione lacera iustitiae libertos: quod fieri, vbi de actis
Sexta Synodi sermo erit. Modo autem de Honorio a-
gendum, cuius ita se habet epistola.

XXVI. Sicut fratrem vestrum vobis suscipimus, per quem inueniuntur quae-
dam & maius rationem quaestiones cognouimus introducat per So-
phronium quendam tunc inueniuntur, nunc vero ex auditis Episco-
pum Hierosolymitanum vobis inueniuntur aduersus fratrem nostrum
Cyprianum alexandriae Augustinum, vtriusque operantem Dominum nostrum

W. Christi conuersi ex haeresi praedicantem. Qui dicitur ad ve-
stram fraternitatem Sophronius veniens, querelamque huiusmodi
deponens multiformiter eruditus peti debet, quae à vobis fuerat in-
structus, paginibus suis syllabis recitari. Quorum litterarum ad
eundem Sophronium directarum suscipientes exemplar, & vtrius-
que satum provide circumspecteque seruitutem vestram seruisse,
laudamus vnitatem vocabuli asserentem, quod possit scandalum
simpliciter generari. Nos enim in quo peruenimus, oportet ambula-
re. Enimvero dicit Deo peruenimus usque ad inchoationem recte fidei,
quam Apostoli veritate Scripturarum sanctarum fundito exten-
derunt, consuetudine Domini Iesum Christum mediatorum Dei &
hominum operantem diuina, media humanitate Verbo Dei natura-
liter unita, eandemque operantem humanam ineffabiliter atque sin-
gulariter assumptam carne discrete, inconfuse, atque inconuertibiliter
plena diuinitate. Et qui conuersus in carne plena diuinitis natura-
liter ipse est & carnis effectus, plene Deus & homo: passiones & op-
portuna patitur vnus mediator Dei & hominum in vtriusque natu-
ris, Verbum in caro factum, & habitum in nobis, ipse filius homi-
nis de caelo descendens, vnus atque idem (sicut scriptum est) cruci-
fixus Dominus manifestatus, dum consistit diuinitatem nullas posse peri-
ti humanam passionem, & non de caelo, sed de sancta est assumpta Ca-
ro Dei genitricis.

XXVII. Nam per se Veritas in Euangelio ita inquit: Nullus ascendit
in caelum, nisi qui descendit de caelo filius hominis, qui est in caelo:
profecto non intravit, quod diuinitas unita est caro passibilis inef-
fabilitate atque singulariter, ut dicitur atque inconfuse, sic inditise
videtur coniungi, ut nimirum stupenda mente, mirabiliter man-
nentibus per artemque naturarum discretis, cognoscitur vnus.
Cui Apostolus conuenit, ad Corinthios dicit: Sapientiam loqui-
mur vter perfectus, sapientiam vero non huius fecit, neque princi-
pium huius seculi, qui instruitur, sed loquimur Dei sapientiam in
mysterio absconditam, quam praedestinauit Deus ante saecula in glo-
ria nostra, quae in nouo principum huius saeculi cognouit. Si enim
cognouissent, nunquam Dominum in uelutis crucifixissent: dum
profecto diuinitas nec crucifigi potuit, nec passiones humanas experi-
ri, vel periri, sed propter ineffabilem conuentionem humanam di-
uinae naturae, dicitur & vbique Deus dicitur pati, & humanitas ex
caelo cum diuinitate descendisse.

Intelligis lector, pie sanctaeque atque Catholice in om-
nibus ab Honorio ista differi, atque ita poni ob idio-
matum conuentionem vnium in Christo volentem
& operantem, sicut vnica est eius persona, cum tamen ae-
que altatur, ob diuersas proprietates duarum simul indi-
uise & inconfuse conuenientium naturarum, & quae & vo-
luntates distinctas & inconfusas in eodem reperiri. Sed
& pergit:

XXVIII. Vnde & vnam voluntatem scilicet Dominum nostrum Iesum Christum:
quia profecto à diuinitate assumpta est nostri naturae, non culpa illi
profecto, quae ante peccatum creata est, non quae post peccatum
natiuitatem unita, Christus enim Dominum in similitudinem carnis pec-
cati uentus, peccatum mundi absoluta, & de plenitudine eius omnes
accepimus: & formam et seruis suscipiens, habitum inuenit esse ut ho-
mo: quia sine peccato conceptus de Spiritu Sancto, utique absque peccato est
partus de sancta & immaculata Virgine Dei genitricis, nullum ex-
periens contrarium unita naturae.

Cum igitur audis vnam Honorium dicere volunta-
tem, intellexisse id respectu duarum inter se voluntatem,
intellexisse id respectu duarum inter se pugnantiam co-
trariarum voluntatum ad malum & bonum, ex his, quae
tradit, apparet, nosque inferius id magis perspicere de-
monstrabimus. Pergit itaque: Carnis enim vocabulum duobus
modis iustis eloquiis boni malique cognouimus nominari, sicut scri-
ptum est: Non permanebit spiritus meus in hominibus istis, quia
caro sunt. Et Apostolus g: Caro & sanguis regnum Dei non posside-
bunt. Et in sum h: Mentis sermo legi Dei, carnis autem legi peccati.
Et, Video altam legem in membris meis repugnantem legi mentis
meae, & captiuum me trahentem in legem peccati, quae est in mem-
bris meis. Et alia multa huiusmodi in malo absolute solent intelligi
vel vocari. In bono autem ita scilicet dicitur: Venit omnis caro in
Hierusalem, & adorabit in conspectu meo; & Job. I. In carne mea
videbo Deum. Et alia: Videbit oremus caro salutare Dei. Et alia di-
uersa. Non est itaque assumpta (sicut praefati sumus) a Salvatore vi-
tata natura, quae repugnet legi mentis eius, sed venit quaeere &
saluare, quod perierat, & unitam humani generis naturam legem

6. Ioh. 1.

XXVI. c. Ioh. 3.

1. Cor. 3.

VNUS VOL-
LENT AS-
SERITUR
VTRIVS
PERSONA
PERSONA

XXVII.

c. Phil.

QUOMODO
VNA
VOLUNTAS
VTRIVS
PERSONA
PERSONA

1. Ioh. 28.
k. Ioh. 3.
1. Ioh. 3.

a Ioh. 6. b Mart. 10.

XXVIII.

CAYTA- GLENBYM IN NOVIS DECK. H. NOV. C. 156.

alia in meo... voluntas diversa non fuit vel contraria Salva- tori: quia super legem natus est humana conditionis. Et siquidem scriptum est: Non veni facere voluntatem meam, sed cui qui misit me, Patris. Et b, Non quod ego volo, sed quod tu vis Pater, & alia huiusmodi: non sunt hec diuise voluntatis, sed dispensationis hu- manitatis assumptae. Illa enim propter nos dicta sunt, quibus dedit exemplum, ut assuamur vestigia eius, pium magister discipulos im- buens, ut non suam vniuersaque nostram, sed potius Domini in om- nibus praeferat voluntatem.

Vt igitur regia incoherentes, & dextrorsum, vel sinistrorsum ve- natorum lapsos, in compositis citantes, ad lapidem pedem nos- trum minimè offendamus: laboramus, ut est, terrenis atque hereticis propriis relinquentes, nec vestigio quidem pedis sensus nostri terram, id est, praeuam eorum doctrinam omnimodo atterentes, ad id, quo tendimus, hoc est, ad fines patrios peruenire possimus, diuina nostror- um sententia gradientes.

Et si forte quidam balbutientes (vt ita dicam) nisi sunt preferen- tes exponere, formantes se in specimen uociferorum, vt possint in eum imbuere auctoritatem oportet ad dogmata hec Ecclesiastica retor- quere, que neque Synodales apices super hoc examinantibus, neque au- dierunt canonice visa sunt expianesse, vt vnam vel duas euer- gias aliquid proferant Christi Dei predicare, quas neque in Evangelice vel Apostolice littera, neque Synodalis examinatio super his habita, velle sunt terminasse. Quasi sicut presatis sumus) quidam ali- qua ualido tenendo documentis, condentes ad informandos me- ritos, que intelliguntur per uociferorum, que ad Ecclesiastica dogmata trahi non debent, que in sensu ab vniuersis videtur se- cundum propriam sententiam explicare. Nam quia Deiprius nos- ter Iesus Christus filius ac Verbum Dei, per quem facta sunt om- nia, ipse sit vnus operator diuinitatis atque humanitatis, plebs sunt sacra littera luculentius demonstrantes. Verum autem praepter e- per a diuinitatis & humanitatis gemina operationes debent deriua- te dici, vel intelligi: ad nos ista pertinere non debent, relinquentes ea grammaticis, qui solent parua exquisita deruando nomina ven- dicare.

Satis perspicue nos fecundum Catholicam asser- tionem vnam poni ab Honorio operatorem, cuius sunt ope- ra diuinitatis & humanitatis: vt in necessarium deducatur assumptionem duas esse voluntates & operationes: quas tamen ob vitanda dissidia, a bono pacis non reicien- das, sed retinendas asserimus. subdit epim causam, quod periculosum sit, siue vnam, siue duas tantum asserere in CHRISTO operationes, que in diuina Scriptura re- perantur esse multiplices, quod scilicet ex generi- bus transiret aduerfari ad indimidua, fallentes acqui- uocis.

XXIX.

c Rom. 8. di. Cor. 11.

c. 1. 1. 4. 1. 2. 3. 7. CVR H. LENTYM HONORII INDICAT.

Nec enim, inquit, non vnam operationem, vel duas Dominum Iesum Christum eiusque sanctam spiritum, sacris litteris precepi- mus, sed multiformiter cognouimus operatum. Scriptum est enim: Si quis spiritum Christi non habet, hic cum non est. Et alibi dicit: Nemo potest dicere, Dominus Iesus, nisi in spiritu sancto. Diuisiones vero gratiarum sunt, idem autem spiritus, & diuisiones ministeriorum sunt, idem autem Dominus, & diuisiones operationum sunt, idem autem Deus, qui operatur omnia in omnibus. Si enim diuisiones o- perationum sunt multae, & has omnes Deus in membrum omnibus pleni corpori operatur: quanto magis capiti nostro Christo Domino hac possunt plenissime cooperari? vt caput & corpus vnum sit perso- num, vt profecto occurrit (sicut scriptum est e) in vnum perso- num, in mensuram aetate plenitudinis Christi. Si enim in alio, id est, in membrum suis spiritus Christi multiformiter operatur, in quo est vnum & mouentia & sunt: quanto magis per se ipsum me- diauorem Dei & hominum plene ac perfecte multisque modis & in- cessabilibus confiteri nos communi vniuersaque naturae conuocat o- peratum? Cur autem de duabus voluntatibus & ope- rationibus tacendum ducat, causam haud contemnendam asseruit, quod scilicet communis ista esset assertio cum Nestorianis id ipsum profitentibus, non ob duarum (sic- ut Catholici) naturarum differentiam, sed ob duas, quas idem constituebant in CHRIS TO personas. Subdit ergo:

XXX.

CVR PIRI- CYLOSIA DVABVM VEL VNVS

Et nos quidem secundum sanctiores diuinerum eloquiorum o- portet sapere vel sperare, illa videlicet resutantes, qua quidem no- mine voces noscuntur sanctis Dei Ecclesie scandala generare: ne aut duarum operationum vocabulo offensi, sectantes Nestorianos, nos

vsque sapere arbitrentur, eo quod illi duas personarum Chris- to personas.

Rursum vero tacendum putat de vna operatione, ne fouere causam Eutychiatorum, vnam tantum asseren- tium in Christo naturam, videri posset: nam subdit: In- crete si vnum operationem Domini nostri Iesu Christi factam esse confiterimur, stultam Eutychiatorum attonis curiam deueniam fateri putemur; praecantes, ne quorum natura omnia combussa sunt, coram cineres & redimimus ignis flammis uociferans denno renouentur questionibus, simpliciter atque veritate confite- tes Dominum nostrum Iesum Christum vnum operatorem diuinae & humanitatis, electus adiuuantes, vt vnam naturam pon- deratores, otiose negotiantes, & turpis aduersum nos inuen- vobis ranarum philisophis, quam vt simplicis & huiusmodi per- tu papuli Christiani possint vnamque resona. Nihil enim sus- cipiat per philosophiam & inuenit fallaciam discipulis pfer- ram. Eorum enim doctrinam sequentes, omnia argumenta sa- pientia disputationis calida atque subtili magis intra curam reu- calisa.

Hac nobiscum fraternitas vestra producit, sicut & ea nobis, cum vnamque naturam operatorem, hortantes vos, vt vnam vel gemina- nam vocem inducimus operatum vocabulo anseruimus, vnam ve- bisque Dominum Iesum Christum filium Dei vni. Deum vniuersum in duabus naturis operatum diuinitatis atque humanitatis filii Orthodoxae & vnitatis Catholicae praedicatis, & sublo ipso: Dicit incolam fultodiar, delictissima atque sanctissimi fratris Hadria- nus Honorii Pontificis epistola ad Sergium Episcopum Constantinopolitanum, quam integram hic reddidisse volumus, quod eadem fuerit compleribus lapsis officio- nis & petra scindati: vt in omnibus diligenter perspi- cis, tam que ad Honorium Papam ad Sergio natus scripta, quam que ab ipso Pontifice scripta reddidit. Illud de cunctis innotescere valeat, quam ipse Honorius fuerit Catholice fidei assertor, professor, defensor, & op- pugnator.

Quod enim Sergius ipse manifestus post haec cogi- tus haereticus fuerit, atque damnatus: cum & eadem iu- ture cum ipso Honorio profiteatur; putantur non- nulli, eadem ipsum quoque sententias debere continere, sicque Honorium, vt Sergium, haereticum censendum esse, complures existimantur, nullam rationem habentes temporis diuersitatis, nec rerum. Temporis, inquam, quod (vt plenius offendimus) cum ista Sergius ad Ho- norianam, & Honorius ad Sergium scriberet, nec iam quidem suspicio erat de Sergio, quod hereticus esset, qui in hac vique diem summa cum laude ab eo vello- ui suspicione erroris sedem illam pie (vt Catholici) sancteque texerat, qui & suis litteris speciem reddere videretur Columbae illius, qui post diuini signum pacis ore gestauit, dum tot in Aegypto concilio in- tolque Catholice Ecclesie populos haereticos signi- caret.

Illa quidem nuntiant Catholico homini (ita enim Sergius vbi que terrarum ab omnibus habebatur) par- erat Honorium, cum eidem scriberet, adgerant. (congaudet enim charitas veritati) cum ta, qua affert, & professione Chalcedonensis Concilii & asseritione- pillole sancti Leonis Papae pluraquam satis perspicuo la- mine lucere viderentur, omnique suspitionis nebulae per- pertia esse.

Nec poterat culpae adscribi de vtraque voce mite- rium, quod velat pacis signaculum esse videretur appo- situm. Etenim cum omnis uocem noitas solet in Ec- clesia esse suspecta, & in antiquitate vsaque veteri fan- data semper reperitur firma firmitas: quid de uocem nouarum silentio (quod erat fibula pacis) potius Ho- norius reprehendi, quod ab eo videri poterat non ten- nendum tantum, sed imperandum? Non igitur (ut tem- pus attendatur) reprehendi potest Honorius, sed eo nomine laudari potius debet, vt prope quod facti super- que consulum fidei Catholice (vt ait) videri poterat, si in C H R I S T O duas constitueret quis naturas indidit, inconfuse & inconuertibiliter iunctas, pariterque proficitur vnum operatorem diuinitatis & humanita-

in Christum Iesum, hoc est, ipsum in vna consistentem personam operaturam (vta) secundum duplicem operationem diuinam naturarum, humane atque diuine: vt plane tempus predicare noscatur, cuius nouas voces velis ob eorum scandalum reticere, que ob nouitatem suspecte videri possent, & magnam dissidii occasionem subministrare; vnde merito silentio illas obtinendas esse putant.

Non enim adhuc eo progressa res erat, vt non sine scandalo eadem voces pretermitteri potuissent, vt postea accidit: nam cum nondum fraus haretica detecta esset, adeo et ipso Pontifice silentium iure debuit, quod (vt dictum est) iam factum videri posset de Verbi incarnatione plene doctrina.

Qui igitur temporis huius nullam rationem habuerit, in Honorium vti collusorem stulte admodum declarauerit, suauiterque eorum vna cum Sergio arguerunt. At qui ad memoriam tenocant, quantum esset malignarum animarum in sancto occasione vocis vnius, homo ouisus, tempore Constantini ac successorum Imperatorum inde pteque, sicuti et prouident, Honorium se esse non dabit, dum de simplici atque duplici operatione flectum hinc dicitur, cum tamen is, quae ad perfectam hactenus probatam de Verbi incarnatione doctrinam spectare viderentur, aliis verbis satisfactum esse cognoscunt.

Qui vero consideratione nulla habita temporis huius, quo Sergius Catholicus habitus rem bona fide agere creditus est, omnia ad statum istius temporis referunt, quo sub eo silentio latere videntur, quam dicimus, compertum est, Sergium se ipse Constantiopolitanos Episcopos esse hareticos detectos fuisse; sicut eius litterae ad Honorium de indico silentio datur fraudem occultare cogitauerunt, vt et reddere ad eum Honorii litterae aequae vtilitate sunt improbandae, eo quod Honorius eiusdem sententiae visus fuit, hincque factum est, vt hic eadem sententia, qua Sergium, Honorium quoque percellunt. At quem iuste, ipsi videntur: te vero appello, hoc veris amans, iustum iudicem.

Cum vero non ob aliam causam Honorium Papam vna cum Sergio si putauerim esse damnandum, quam ab inopem recitatum ipsius Honorii epistolam datur ad Sergium, qua et se ipse confitentem significauit: certe quidem Honorii Epistola prius disquirenda fuit, & tempus patens, quo scripta est, considerandum, & ea de Honorio fuerat ferenda sententia. At cum nihil posse eorum vt qui, vel hactenus nondum cognita in suspensionem adducit: certum est calamitose & leuiter admodum, sicut inuult, Honorium hactenus appellari.

Sed non ex alia ratione, quam ex dicta epistola qua de condente Sergio declarat, Honorius condemnatur: eum non arguit Sophronius, qui eiusdem Sergii in omnibus securitatem se sententiam toties sua epistola profertur, qua et ipsum vt plenissimum Orthodoxam commendat, eum & ipse dicendus hareticus: Quisquam, quae ad Sophronium excommunicationem adfices, nisi quod putauerit ipsam esse (vt profitebatur) fide in eum & Orthodoxam accepto Catholica veritate firmiter stantem? & tamen secus erat.

Quod si illa Sophronii cum Sergio toties professa contentio nullam ipsi attulit detrimentum, vt ex comminatione cum haretico, quem putabat Catholicam, in ipse hareticus diceretur: cur afferat praedictum Honorii locum, quam Sophronius a Sergio absenti, si, vt ille, se condente Sergio affirmari, quem & nomine famaque & scriptis pariter haud potuit non asserere esse Catholicum?

Praeterea si in culpa esse potuit de vtraque voce silentium, & o id tam Sergius, quam Honorius facine hareticorum nota inuendit: cur non idem stigma est impressum Sophronio, eum & ipse acquieuit pariter Sergio ob datum pacis talia laudenti: Consensisse quidem

ipsi Sophronium, idem testatur Sergius in epistola ad Honorium verbis illis:

Ad vltimum, inquit, stetit & placuit, quattuor predictis Sophronius venerabilis nullum sermonem de cetero de vna sua dicitur operationibus mouere debere, sed et sufficiat praefata cautela ac ritibus sanctorum Patrum recta traditis atque doctrina. His itaque contentus sepe nominatus venerabilis vir, & hinc custodire certissimus: perimus nos etiam per epistolam de hinc ei prebere responsum, quatenus in modo epistolae iam vt ait ostendat iis, qui forsitan interrogare eum de praedicta questione voluerint. Quod & celeriter egimus, & ille quidem in hoc bene conuincit. haec de Sophronio Sergius.

Siquam (quod saepe repetendum est) Sergio indidenti silentium Sophronius omnino consensit, & tamen Orthodoxus absque inuidia est praedicatus: nihil profecto esse potest, vt ratione silentii Honorius Papa possit in crimen adduci. Sic igitur neque ex communiione cum Sergio, neque ex consensione cum eo de indico silentio Honorius vel leuissimum errorem argui a quolibet iure potuit exemplo Sophronii proprius rem intuentis, qui licet antea ea de causa aduersus Cyro fuerit, Sergio tamen acquieuit. Probasse quidem in Sergio Honorium, quae probat ante Sophronium, cum ad eum datam epistolam Sergii ab eodem accepisset, ipse Honorius testatur in dicta epistola ad Sergium scripta.

Ceterum etiam Sergii voluntati indidenti silentium ipse (vt vidimus) Sophronius acquieuit: tamen posthac de eobis Cyri, cui ante obstitit, temeritate, vnam praedicant in Christo voluntatem, legationem ad Honorium Romanum Pontificem misit. At quanta animi anxietate id fecerit, qui vixit tunc missus ad Honorium legatus ipse testatur est in Concilio Romano sub Martino Pontifice, in eius Collatione secunda, his verbis: Quoniam hoc praestatum vltim & ab antiquitate facere per Apostolicam sine canoniam, consensit auxilium: dum aperta lucubratione non solum ilano regni colorum eredita sunt, atque ipse tantummodo ad aperendum eum fidelibus quidem legit, minime autem ea ergo gratia credentibus iuste claudere magnum secundum veritatem & principis Apostolorum meruit Petrus; sed etiam & passere primo iussu est omni totius Catholicae Ecclesiae, cum Dominus dicit: Petre aetas me, postea eris uicari. Et iterum ipse praecipit ac specialiter firmam praedictam omnibus habens in Dominum Deum nostram & immutabilem fidem, conuincere & abinquinanda & confirmari exagitatos consortes suos & spirituales meruit fratres, vt pote disponere super omnia ab ipse, qui propter nos incarnatus est Deus, potestatem accipiens & sacerdotalem auctoritatem. Quod vtiq; sicuti beata memoria Sophronius quondam Patriarcha sanctae Christi Dei nostri vinitatis, sub cuius diocesi sumgebatur sacerdotali officio, non acquiescenti, omnino carni, & sanguini, sed sola, qua Christi sunt iuxta sanctitatem vestram, excogitans, studuit meam humilitatem sine mora pro huiusmodi tantummodo capitulo cum sua suggestione ad hanc Apostolicam magnanimoque dirigere silentium, in scripto atque sine scripto per nos supplicem vestram omnino praedictorum verorum a sapienter nouitatem, quam videlicet contra Orthodoxam fidem memorati viri exponere ausi sunt.

Quippe nam & ipse Sophronius, dum adinere, superius dicti temerarios in Oriente validissime contradixit, contestans eos & admonens, vt a propria heresi quiescerent, & ad rectam Patrum fidem remearent, danti in duobus libris sexcentatestimoque Patrum ad euersionem impietatis eorum & veritatis ostensionem.

Quae quidem remouere nonne valuit: commouit autem eos contra se ad insulsum & malignam detractionem. Sed nullo modo propter hoc reuerentis est omnino illa, nec tantum timorem, vbi non est timor: quoniam in istis a sicut leo conspuit. Zelo autem Dei & fiducia repleti, duxit me indignum & stultum in sancto Caluarie loco, vbi propter nos ipse, qui super nos secundum naturam Deum est Dominus noster Iesus Christus sponte crucifigi secundum carnis dignatus est: & ibi aliquid me vinculis insolubilibus dicens: Tu dabis rationem ipsi, qui propter nos secundum carnis in hoc sancto loco sponte crucifixus est Deus, quando cum gloria in terris eius aduentu indicaturus est viuos & mortuos, si distuleris & possideris fidem eius periculatam.

XXXVII. DE LEGATIONE MISSA A SOPHRONIO AD HONORIVM.

b Leon. ix. c Luc. ii.

XXXVIII. LAPORRE SOPHRO- NII PRO FIDE CATHOLICA.

d Prim. 18.

lice

comunionem idiomatum, qua (vra) & Deus pa-
dicatur, & homo Deus predicatur. Quod enim indi-
uisa sit vnaque nature operatio, sicut est indiuisa
contincta, & vnum ambo velint nature bonum, & ten-
dant in vnam; vna erit dicenda Christi voluntas, quam
sanctus Dionysius Areopagita appellat operationem
Theandricam, hoc est, Deivilem, vt Iohannes Dama-
scenus affirmat.

XLV. Sed pariter in his Maximus martyrem huius tempo-
ris scriptorem celebrem, & Catholicæ fidei egre-
giam defensorem audite, quæ afferat de germano sensu
voborum Honorii, dum respondet ad obiectionem
Pythi Monothelitæ pro festate Honorium, ac claman-
tas, quæ ipse Honorius fecit vnius in Christo volun-
tatis assertor. Ipse enim in questione disputata coram
Gregorio Patrio cum ipso Pytho hæc habet:
Quæ (inquit Pythus) de Honorio ad respondendum habes,
quæ pariter antequam nos vnam voluntatem Domini nostri Iesu
Christi ageremus? Maximus: Quis fuerit fides & auctorita-
tis dignitas eius interpretor, quæcum experientia sancti Honorii
sermone, alium speres. Et qui totum Occidentem cum aliis
reuerens, tum pietatis dogmatibus illustrant, an hi, qui Con-
stantinopoli ex suo corde loquuntur? Pythus: Ille, qui hæc
loquitur. Maximus: Is igitur, cum ad diuini Constantianum
Imperatoris ex persona Iohannis Papa de hæc epistola scriberet,
dicit: Vnam voluntatem dicimus in Domino, non diuinitatis
eius & humanitatis, sed humanitatis solius. Cum enim Sergius
scripsit, quod quædam duas voluntates in Christo contrarias
dicunt, respectus Christi non duas voluntates contrarias
habere, carnis, quædam, & spiritus, sicut nos habemus post pec-
catum, sed vnam tantum, quæ naturaliter humanitatem eius
spicit. Nos autem ita esse arguimus eundem esse, memini-
mus conuincimus & carnis, quæ quidem in diuinitate non licet
conuincere, & hæc Maximus de eo, qui dictam Honorii
scripturam epistolam: vt nullus sententiam Honorii certior
atque fideliter accedere possit interpret, cui Pythus
ipse retractatus disputator non potuit in ea disputa-
tione non acquiescere, quod videlicet præter fidem illam
liberam auctoris ipsius contextus epistolæ id aperte de-
monstrat.

XLVI. Ex his plane & illorum verborum germanum sensum
cognoles, quibus Honorius ait in eodem argumenti
contextu: Nam lex alia in membris aut voluntas diuersa non
fuit, sed contraria Saluatori: quæ super legem natu est humana
conuincit. Et siquidem scriptum est: Non veni facere volun-
tatem meam, sed cui, quem sit me, Patris. Et: Non quod ego volo,
sed quod pater, dicit: & alia huiusmodi: non sunt hæc diuersa vo-
luntatis, sed diuersarum humanitatis assumptæ, plane signifi-
catis, in voluntate humanitatis, de qua loquitur, cum
nullum fuerit in Christo peccatum, nec discrepantiam,
vel contrarietatem esse potuisset, quæ ex peccato procedit,
relicta illa, quæ ex natura humana solet provenire diuer-
sitate ab ipso peccato. Hæc de his, quæ spectant ad pro-
terium epistolam.

XLVII. In posterori autem epistola ad Sergium, quam red-
didimus, ita tenet Honorius Catholicum dogma, vt
nulla amplius desiderari queat. Dum enim videtur in-
dicere velle silentium, quam prudentissime destruit
Honorium, & firmat Catholicam fidem, vbi videlicet ait de
insensato ergo (sicut diximus) scandalum non esse adimen-
tum, non nos oportet vnam vel duas operationes desinere
prædicare, sed pro vna (quam quidam dicunt) operatione, oportet
nos Deum operantem Christum Dominum in vtraque na-
tura veritas confiteri: Et pro duabus operationibus, ablato
genere operationis viciatim, ipsa potius duas naturas, id est,
diuinitatis & carnis assumptæ in vna persona vniuersitatis Dei
patris inuicem, inuicem, atque inconuertibiliter nobiscum
vere docet, pro vna operatione dicendum esse vnam
operantem, plane insinuant non consensit persone
nec Damasceni & de his agens, docet, non dici posse ta-
mentum vnius personæ vnam voluntatem, sed vnam volun-
tatem, sicut nec vnam operationem, sed vnam operan-

tem in duabus scilicet naturis; quas dum asserit, indi-
uise, inconfuse, & inconuertibiliter coniunctas, duas
plane necessario introducit operationes & volunta-
tes. His quidem nihil magis Catholicum dici potuisset,
nihil magis piæ ac sanctum, nihil denique his tempo-
ribus ad pacem in Ecclesiis conferendam vtilius exco-
gitari videri potuit. Quam quidem Catholicam verita-
tem quæcum libere cum Campensi non solum nulla Syn-
odus potuerit vnquam damnare, sed si Angelus de
cælo aliud annunciauerit, præter id, quod dictum est, il-
latum, in huiusmodi ab Apostolo susciperet anathe-
ma.

Sic igitur ista ita transacta sunt, vt nulla quidem vel
leuis erroris labes Honorio inhærisse potuerit. Quam-
obrem in iudicio Synodali, cum post annos decem &
octo Romæ sub sancto Martino Papa & martyre celebra-
ta est Synodus Lateranensis d., cui interfuerunt centum
& quinque Episcopi, præsentibus ipso Summo Pontifice,
& exacte cognita atque tractata est causa Monothelita-
rum, & damnati in ea fuerunt vna cum hæresi atque
ipsorum scriptis Theodorus Pharanites Episcopus,
Cyrus Patriarcha Alexandinus, Sergius, Pythus, &
Paulus successores Patriarchæ Constantinopolitani,
auctores & propugnatores erroris: Honorius nullam
proptus vel ab hæreticis de hæresi calumniam passus,
nec à sancta Synodo leuissima est suspicio pulsata.

Post hæc autem iterum, cum à sanctissimo Pontifice
Agathone celebrata est Romæ Synodus & centum vigin-
ti quinque Episcoporum, in qua reperita est eorumdem
damnatio hæreticorum Theodori, Cyri, Sergii, Pythi, &
Pauli: nec leuis quidem mentio, quod errauerit Hono-
rius, facta est; qui si errasset, dissimulari minime potuisset.
Sed & in ea, quæ ex eadem Synodo instructio data est
legatis ad Sextam Synodum Constantinopolim profici-
entibus, & in illis, quas ipse summus Antistes Agatho li-
teras tunc ad Imperatores Constantinum, Heraclium,
atque Tiberium dedit, ore libero, firma iteratæque at-
testatione & contestatione fatetur, nunquam aliquando
Apostolicam Sedem à recto fidei tramite deualisse. Sed
reddamushic vbi et ipsius:

Christi, inquit, adueniente presidio, hæc Apostolica eius Ec-
clesia nunquam à via veritatis in qualibet erroris parte desle-
ta est, & post aliqua iterum: Hæc est enim vera fidei regu-
la, quam & in prospero & in aduerso vincitur tenuit ac defendit
hæc spiritalis mater vestri tranquillissimi Imperij Apostolica Chris-
ti Ecclesia, quæ per Dei omnipotentis gratiam à tramite Apo-
stolica traditionis nunquam errasse probabitur, nec hæreticis no-
uitatibus depravata succubuit: sed vt ab exordio fidei Christiana
percepit ab auctoribus suis apostolorum Christi principibus, illi-
bata sinceritas permansit. Et de suis prædecessoribus pau-
lo post speciatim hæc addit: Considerate itaque vestra tran-
quilla elementa, quoniam Dominus & Saluator eorum, cuius
fide est, qui fidem Petri non desistit promissit, confir-
mare cum fratre suo admonuit: quod Apostolicos Pontifices
meos exigentis prædecessores confidenter scivisse semper, cuius
est cognitum: quorum & possitatis mea, licet impar & mini-
ma, pro suscepto tamen diuina dignatione ministerio, pedessequa
cupit existere. Vt enim mihi erit, si veritatem Domini mei, quam
illi sinceriter prædicarunt, prædicare neglexero. hucusque Aga-
tho: quæ quidem quomodo adeo firmiter asserit, libere
prædicare, ac sincere profiteri potuisset, si ad eandem
firmendam, quam confutat, hæresim, Honorius in cri-
men adduci valuisset?

Considendum est enim in his, quis hæc dixerit,
vbi, ad quos, & quando dixerit, nempe sanctissimus om-
nium ore laudatissimus Agatho, in Synodali magno
Patrum conuenu, consensu omnium scribens ista ad ip-
sos Imperatores Constantinopolim degentes, quorum
prædecessores fauissent errori, & quando Sexta erat œcu-
menica Synodus celebranda, vt vel leuissime mentiri
minime potuisset. Præmittimus modo dicere de
aliis successoribus Romanis Pontificibus plurimis id
ipsum firma assertionem testantibus, nempe neminem

XLVIII. QUID SYNODI DE HONORIO. d. Extrac. c. l. tom. 1. non. adit.

Estat re- sitata in Sexta Syno- do d. 4. sub Agath.

XLIX. AGATHO- NIUS BEN- TINIUS DE FIDE ILLIBATA PRÆ- DICATO- RUM.

L.

in Christo, sed quod Verbum esset loco anime, vel etiam loco in-

Nam quod ad Nestorianos spectat hereticos, id ab-

Ceterum qui aduersus emergentes hereses in Ori-

ita Christianitati vestra integritas circa Conlitorii sui

Prædicatori igitur vestri domini mei Apostolica memoria

ne ipsius, quem pro vestris animabus libenter exercuit, habetote:

Porro etiamno & die, quo data est epistola, careat: ex

Dilectissime fratri Honorio Honorio.

Et nos quidem, fratres charissimi, hac vobis pro aeterna chari-

ho.

LIX.

Red. ibid.

Red. ibid.

Matr. 13

ibidem.

Vertical text in the left margin, including page numbers and small annotations.

